

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: E. J. Papadopoulos S. A., se sídlem Tavros, 26 P. Ralli Ave., Řecko, zastoupen JUDr. Otakarem Švorčíkem, advokátem v Praze 2, Hálkova 2, proti žalovanému: Úřad průmyslového vlastnictví, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 4. 2012, č. j. O-460462/D78332/2011/ÚPV,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 29. 5. 2012 domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 4. 2012, č. j. O-460462/D78332/2011/ÚPV, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 28. 11. 2011 o zamítnutí přihlášky kombinovaného označení zn. sp. O-460462 ve znění „PAPADOPOULOS KRISPIES“ na základě námitek podaných společností KELLOG COMPANY, One Kellogg Square, Battle Creek, 49016-3599, USA.

Příhláška napadené kombinované ochranné známky ve znění „PAPADOPOULOS KRISPIES“ byla podána dne 1. 7. 2008 u Úřadu průmyslového vlastnictví v tomto provedení:

a zveřejněna byla dne 1. 9. 2010 pro výrobky zařazené do třídy 29: extrudované tvarované snacky, extrudované tvarované chipsy, výrobky z brambor; do třídy 30: suchary, pekařské výrobky podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957.

Příhláška napadené kombinované ochranné známky ve znění „PAPADOPOULOS KRISPIES“ byla podána dne 1. 7. 2008 u Úřadu průmyslového vlastnictví v tomto provedení:

První namítaná slovní ochranná známka Společenství č. 656330 ve znění „CHOCO KRISPIES“ s právem priority pro Českou republiku ode dne jejího přístupu k Evropské unii, tj. dne 1. 5. 2004, byla u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (OHIM) přihlášena dne 17. 10. 1997 a zapsána dne 27. 8. 2001 pro výrobky zařazené do třídy 30: káva, čaj, kakao, cukr, rýže, tapioka, ságo, kávové náhražky, mouka a výrobky z obilnin, chléb, pečivo a cukrářské výrobky, polevy, med, sirupy, droždí, prášek do pečiva, sůl, hořčice, ocet, omáčky (ochucovadla), koření, led podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Druhá namítaná slovní ochranná známka Společenství č. 687095 ve znění „KRISPIES“ s právem priority pro Českou republiku ode dne jejího přístupu k Evropské unii, tj. dne 1. 5. 2004, byla u OHIM přihlášena dne 24. 11. 1997 a zapsána dne 19. 1. 2001 pro výrobky zařazené do třídy 30: káva, čaj, kakao, cukr, rýže, ságo, kávové náhražky, mouka a výrobky z obilnin, chléb, pečivo a cukrářské výrobky, polevy, med, sirupy, droždí, prášek do pečiva, led podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Třetí namítaná slovní ochranná známka Společenství č. 862631 ve znění „RICE KRISPIES SQUARES“ s právem priority pro Českou republiku ode dne jejího přístupu k Evropské unii, tj. dne 1. 5. 2004, byla u OHIM přihlášena dne 22. 6. 1998 a zapsána dne 13. 9. 1999 pro výrobky zařazené do třídy 30: káva, čaj, kakao, cukr, rýže, tapioka, ságo, kávové náhražky, mouka a výrobky z obilnin, chléb, pečivo a cukrářské výrobky, polevy, med, sirupy, droždí, prášek do pečiva, sůl, hořčice, ocet, omáčky (ochucovadla), koření, led podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Čtvrtá namítaná slovní ochranná známka Společenství č. 1501733 ve znění „RICE KRISPIES“ s právem priority pro Českou republiku ode dne jejího přístupu k Evropské unii, tj. dne 1. 5. 2004, byla u OHIM přihlášena dne 10. 2. 2000 a zapsána dne 26. 2. 2001 pro výrobky zařazené do třídy 25 a 28; a do třídy 30: výrobky z obilnin, pečivo a cukrářské výrobky z rýže nebo rýžové mouky led podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Pátá namítaná slovní ochranná známka Společenství č. 3714656 ve znění „CHOCO KRISPIES“ s právem priority pro Českou republiku ode dne jejího přístupu k Evropské unii,

tj. dne 1. 5. 2004, byla u OHIM přihlášena dne 16. 3. 2004 a zapsána dne 3. 6. 2005 pro výrobky zařazené do třídy 16 a 28, a do třídy 29: maso, ryby, drůbež a zvěřina, masová vývary, konzervované, sušené a uvařené ovoce a zelenina, želatiny, džemy, kompoty, vejce, mléko a mléčné výrobky včetně jogurtů, jedlé oleje a tuky; do třídy 38: telekomunikace podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb.

Namítané ochranné známky jsou tedy ve vztahu k napadené ochranné známce staršími ochrannými známkami ve smyslu § 3 písm. a) bod 3 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů.

Společnost KELLOG COMPANY – namítající podal proti zveřejněné přihlášce námitky podle § 7 odst. 1 písm. a) a k) zákona o ochranných známkách s tím, že je majitelem podobných ochranných známek Společenství zapsaných zčásti pro shodné a zčásti pro podobné výrobky jako napadené označení. Dále namítající uváděl, že přihlašovatel nebyl při podávání své přihlášky v dobré víře, neboť napadená přihláška byla podávána v době, kdy Úřad průmyslového vlastnictví již rozhodl o přihlášce téhož přihlašovatele ochranné známky sp. zn. 0-441296 ve znění „KRISPIES“, přičemž toto správní rozhodnutí bylo na základě žaloby přezkoumáno Městským soudem v Praze (rozsudek ze dne 14. září 2009, č. j. 8 Ca 166/2008-34) a Nejvyšším správním soudem (rozsudek ze dne 25. února 2010 č. j. 4 As 4/2010-72) s tím, že toto správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 28. 11. 2011 zamítnul přihlášku kombinovaného označení zn. sp. O-460462 ve znění „PAPADOPOULOS KRISPIES“ na základě námitek uplatněných podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách s odůvodněním, že existuje pravděpodobnost záměny napadeného označení s namítanými ochrannými známkami, neboť byla shledána podobnost mezi porovnávanými označeními z hlediska vizuálního a fonetického. Správní orgán prvního stupně konstatoval zjištěnou podobnost srovnávaných výrobků.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal dne 28. 12. 2011 rozklad, který byl zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 4. 2012, č. j. O-460462/D78332/2011/ÚPV.

Žalovaný správní orgán v rozhodnutí ze dne 15. 8. 2012 nejprve konstatoval, že za pravděpodobnost záměny se přitom považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou, tedy vyvolání představy o souvislosti mezi porovnávanými označeními. Obvyklými kritérii pro posuzování podobnosti jsou hlediska vizuální, fonetické a sémantické, podstatný přitom je celkový dojem, jímž označení působí na průměrného spotřebitele. Připomenul rozsudek Soudního dvora Evropské unie, (dále jen „SDEU“), ve věci C-210/96 Gut Springenheide GmbH und Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung, v němž je průměrný spotřebitel definován jako současný nebo potenciální spotřebitel daného druhu zboží nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá, nebo osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu zboží nebo služeb, popřípadě obchodní kruhy, zabývající se daným druhem zboží nebo služeb, pro které se ochranná známka, resp. přihlašované označení, užívá, jenž je průměrně informovaný, pozorný a rozumný.

Žalovaný určil průměrného spotřebitele jako širokou veřejnost, neboť výrobky z napadeného seznamu výrobků, které byly shledány shodnými a podobnými s namítanými, tj. snacky, extrudované tvarované chipsy, výrobky z brambor, suchary, pekařské výrobky, představují zboží každodenní spotřeby, které je předmětem nákupu nejširší veřejnosti. Stejně tak výrobky chráněné namítanými ochrannými známkami, tj. výrobky z obilnin, pečivo a cukrářské výrobky, mají rovněž širokou spotřebu. Vzhledem ke shodnosti a podobnosti shora uvedené části napadených výrobků s namítanými žalovaný konstatoval, že spotřebitelský okruh výrobků chráněných namítanými ochrannými známkami bude rovněž tvořit široká spotřebitelská veřejnost.

Žalovaný přezkoumal hodnocení shodnosti a podobnosti napadené ochranné známky s namítanou provedené správním orgánem prvního stupně, přičemž ve světle kritéria průměrně informovaného spotřebitele provedl porovnání napadeného kombinovaného označení a namítaných slovních ochranných známek z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického.

Pokud jde o vizuální hledisko, žalovaný uvedl, že napadené označení ve znění „PAPADOPOULOS KRISPIES“ je kombinované, skládá se z tmavého obdélníkového útvaru, ve spodní části ukončeného vlnovitým zdobením, rozděleného úhlopříčnou křivkou na dvě těsně spojené nestejně velké části. Horní část je menší a spodní větší se světlým lemováním. Středem spodní je horizontálně vedena široká obloukovitá stuha se zesíleným nápisem „KRISPIES“. V horní části je znak ve tvaru kruhu zakončeného korunkou, uvnitř s obrazovým prvkem připomínajícím bránu hradu či písmeno „n“ malé abecedy. Znak těsně navazuje na horizontální lištu s nápisem „PAPADOPOULOS“. Všechny pět namítaných ochranných známek jsou slovní ochranné známky, jejichž základním slovním výrazem je prvek „KRISPIES“, a který jako jediný tvoří druhou namítanou ochrannou známku. Ostatní jsou doplněny dalšími výrazy: „CHOCO“, „RICE“, „SQUARES“, které, pokud jim průměrný spotřebitel porozumí, budou považovány za obecné výrazy. Podle názoru žalovaného s ohledem na shodnost prvku „KRISPIES“ je nutno porovnávaná označení z hlediska vizuálního považovat za podobná, i když slovní ochranné známky nejsou doprovázeny žádnými obrazovými prvky. Všechna porovnávaná označení obsahují stejný dominantní prvek „KRISPIES“.

Pokud jde o hledisko fonetické, žalovaný uvedl, že průměrný český spotřebitel bude s ohledem na shodnost prvku „KRISPIES“ vyslovovat jak napadené označení, tak namítané ochranné známky především jako „krispíz“.

Pokud jde o hledisko sémantické, žalovaný konstatoval podobnost s ohledem na shodnost prvku „KRISPIES“, neboť jde o prvek fantazijní.

Pokud jde o celkový dojem porovnávaných označení, žalovaný konstatoval, že obrazový prvek napadeného označení má pouze roli estetickou a slovní prvek „PAPADOPOULOS“ bude průměrný spotřebitel vnímat jako méně významný.

Žalovaný konstatoval, že uvedený závěr není v rozporu se závěry rozsudku SDEU ve věci C-251/95 SABEL BV v. Puma AG, Rudolf Dassler Sport, s tím, že průměrný spotřebitel vnímá ochranné známky a označení jako celek a neanalyzuje jejich jednotlivé části, a shledal, že porovnávaná označení nemohou na straně spotřebitelské veřejnosti vyvolat ani podobný celkový dojem. Žalovaný dále uvedl, že tento závěr lze opřít o rozsudek Tribunálu ve věci T-363/06 Honda Motor Europe Ltd v. OHIM.

Žalovaný se dále zabýval i pravděpodobností záměny porovnávaných označení, resp. shodností dotčených výrobků a konstatoval, že výrobky „suchary, pekařské výrobky“, pro které je přihlašováno napadené označení, mají stejný a podobný okruh spotřebitelů jako

„výrobky z obilnin, chléb, pečivo a cukrářské výrobky“, resp. „výrobky z obilnin“ u namítaných ochranných známek. Výrobky přihlašovaného označení jsou tedy shodné s výrobky chráněnými namítanými ochrannými známkami, a může proto dojít u průměrného spotřebitele k domněnce, že pocházejí z téhož zdroje.

Žalovaný uzavřel s poukazem na rozsudek SDEU ve věci C-39/97 Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc., podle něhož globální posuzování pravděpodobnosti záměny implikuje jistou vzájemnou závislost mezi relevantními faktory, přičemž „nižší stupeň podobnosti mezi výrobky nebo službami lze vyvážit vyšším stupněm podobnosti mezi známkami, a naopak“. V inkriminované věci tzv. kompenzační zásadu nelze aplikovat na posuzovaný případ, neboť existuje nejen shodnost či podobnost výrobků, ale porovnávaná označení si jsou podobná, a proto zaměnitelná.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti a nesprávnosti a dovolával se rozhodnutí a dovolával se rozhodnutí Nejvyššího správního soudu Boh. A 6439/27. Namítal, že žalovaný posoudil zaměnitelnost střetnuvších se označení na základě svévolné úvahy na místo kritéria „průměrného spotřebitele“. Podle této úvahy hrozí, že označení, která obsahují (mimo případné další prvky) slovo „krispies“, běžný spotřebitel zamění.

Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil vizuální a fonetické hledisko a překročil meze správního uvážení při rozboru těchto hledisek.

Podle názoru žalobce běžný spotřebitel při pohledu na přihlašované označení nebude mít za to, že se jedná o „krispies“ ale „papadopoulos krispies“ stejně jako namítané ochranné známky budou pro běžného spotřebitele „choco krispies“, popř. „rice krispies“.

Žalobce namítal, že prvek „krispies“ není v střetnuvších se ochranných známkách prvkem dominantním, že bude spíše průměrným spotřebitelem vnímán jako název druhu výrobku, a proto jeho výskyt v těchto známkách nemůže vést u běžného spotřebitele k nebezpečí záměny.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 3. 7. 2012 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 3. 4. 2012.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť ani žalobce, a ani žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního žalovaný nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách přihlašované označení se nezapiše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované

označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 22. dubna 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, posouzení zaměnitelnosti ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách či dotčenosti na právech přihláškou, která nebyla podána v dobré víře, podle § 7 odst. 1 písm. k) tohoto zákona, je věcí výkladu příslušného neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Správní uvážení se zde neuplatní. Závěry správního orgánu o těchto otázkách přezkoumává soud v rámci námitek uplatněných v žalobě v plném rozsahu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 41/2012-46 pro posuzování podobnosti mezi výrobky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je nutné zohlednit všechny relevantní faktory, které charakterizují vztah mezi dotčenými výrobky. Tyto faktory zahrnují zejména povahu výrobků, jejich účel, způsob použití, jakož i jejich konkurenční nebo komplementární charakter. Dalšími faktory, na které je možno brát ohled, jsou též distribuční kanály, relevantní veřejnost a obvyklý původ zboží (převzato z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, č. j. 9 As 59/2007-141). Při posuzování podobnosti slovních označení pro účely § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, je nutné vzít v úvahu mimo jiné následující faktory:

- (1) průměrný spotřebitel obvykle přikládá větší význam počáteční části slov než částem následujícím;
- (2) průměrný spotřebitel při vnímání slovního označení obvykle rozloží toto označení na slovní prvky, které mu naznačují konkrétní význam nebo které se podobají slovům, jež zná; a
- (3) průměrný spotřebitel nebude u složené ochranné známky za rozlišovací a převládající prvek celkového dojmu vyvolaného touto ochrannou známkou považovat její popisný prvek, ale její prvek fantazijní. Tato kritéria však nelze aplikovat mechanicky.

Při posuzování žalobních námitek v plné jurisdikci vycházel Městský soud v Praze z citované judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i ustálené judikatury SDEU.

Pokud žalobce namítal, že rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 15. 8. 2012, č. j. O-232818/D36894/2012/ÚPV, je v rozporu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, musel soud tuto námitku odmítnout jako neodůvodněnou. Podle názoru soudu správní orgány správně interpretovaly právní pojmy, které jsou obsahem právní normy vtělené do ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) tohoto zákona a žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Podle ustálené judikatury SDEU vnímání ochranných známek průměrným spotřebitelem dotčených výrobků nebo služeb hraje rozhodující úlohu v celkovém posouzení nebezpečí záměny ochranných známek. V tomto ohledu průměrný spotřebitel vnímá obvykle ochrannou známku jako celek a nezabývá se jejími jednotlivými detaily. Toto kritérium bylo ve specifické oblasti ochranných známek potvrzeno rozsudkem SDEU ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, ohledně otázky, kdy má ochranná známka vysokou rozlišovací způsobilost. Jím se rozumí zejména současní nebo potenciální spotřebitelé daného druhu výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá, nebo osoby zapojené do distribuční sítě daného druhu výrobků nebo služeb, popřípadě obchodní kruhy, zabývající se

daným druhem výrobků nebo služeb, pro které se ochranná známka užívá. Základem pro pojetí relevantního spotřebitele se stal rozsudek SDEU ve věci C-210/96 Gut Springenheide, v němž bylo konstatováno, že při posuzování, zda dané označení je schopno klamat, se musí brát v úvahu pravděpodobné očekávání průměrně informovaného, pozorného a rozumného průměrného spotřebitele.

Při posuzování zaměnitelnosti střetnuvších se ochranný známek je určujícím kritériem to, co vytváří celkový dojem ochranné známky. SDEU judikoval rozsudku ve věci C-251/95 SABEL BV, že „pravděpodobnost záměny musí být posuzována globálně s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu“, a že „globální posouzení vizuální, sluchové a významové podobnosti střetnuvších se známek musí být založeno na celkovém dojmu, který známky vyvolávají, přičemž je třeba vzít v úvahu zejména jejich distinktivní a dominantní prvky“.

Žalovaný popsal porovnávaná označení, jako průměrného spotřebitele určil širokou veřejnost, neboť výrobky z napadeného seznamu výrobků, jakož i okruh výrobků chráněných namítanými ochrannými známkami, představují zboží každodenní spotřeby, které je předmětem nákupu nejširší veřejnosti. S tímto závěrem žalovaného musel Městský soud v Praze souhlasit, neboť výrobky „suchary, pekařské výrobky“, „výrobky z obilnin, chléb, pečivo a cukrářské výrobky“, resp. „výrobky z obilnin“ jsou skutečně zbožím každodenní spotřeby nejširší veřejnosti.

Žalovaný dále stanovil kritéria pro hodnocení podobnosti slovních označení a poté přistoupil k jejich porovnání z hlediska vizuálního, fonetického a sémantického. Správně při posuzování porovnávaných označení vycházel ze závěrů především z ustálené judikatury SDEU. Dostatečným způsobem odůvodnil svůj závěr, že ochranné známky nejsou zaměnitelné jako celek. Své právní hodnocení podobnosti porovnávaných označení postavil na rozsudku C-251/95 SABEL BV. Námitku, že žalovaný posoudil zaměnitelnost střetnuvších se označení na základě svévolné úvahy na místo kritéria „průměrného spotřebitele“, bylo nutno odmítnout jako neodůvodněnou.

Městský soud v Praze proto přisvědčil závěrům žalovaného s tím, že postupoval zcela v souladu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách. Právní otázku podobnosti kolizních označení včetně jejich zaměnitelnosti žalovaný vypořádal v souladu s ustálenou judikaturou, a to jak s rozsudkem SDEU ve věci C-342/97 Lloyd Schuhfabrik Meyer, když za průměrného spotřebitele dotčených výrobků považoval především dětského spotřebitele a ty, kteří pro děti budou výrobky takto označené nakupovat, tj. především jejich rodiče a prarodiče, tedy běžně informovaného a přiměřeně pozorného a obezřetného občana. Podle názoru soudu žalovaný tento rozsudek SDEU aplikoval správně a logicky.

Žalobce se dovolával se rozhodnutí a dovolával se rozhodnutí Nejvyššího správního soudu Boh. A 6439/27, podle něhož shoda nebo zaměnitelná podobnost kterékoliv součásti známek je způsobilá uvést konzumenta v omyl o původu zboží, jakmile součást - ať obrazová, ať slovní - je toho způsobu, že může v mysli konzumenta vzbudit představu značky určitého závodu. Při výkladu pojmu pravděpodobnosti záměny ochranné známky je nutno vycházet zejména ze zákonné definice provedené v § 1 zákona o ochranných známkách a samotného smyslu a účelu existence ochranných známek, tj. rozlišení výrobků a služeb různých výrobců. Zaměnitelnost nespočívá pouze v možnosti záměny jednoho konkrétního výrobku za jiný, ale i v zaměnitelnosti výrobců produktů stejného druhu. Tato interpretace ustanovení zákona o ochranných známkách navazuje na tradiční přístup známkového práva k otázce

zaměnitelnosti, jak je zřejmé i z judikatury Nejvyššího správního soudu mj. právě z rozhodnutí Boh. A 6439/27. Skutečnost, že zaměnitelnost může působit u více prvků i jeden jediný, bylo stabilně judikováno již dříve (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu Boh. A 9181/31, podle něhož i když ochranná známka vykazuje dva prvky, z nichž jeden každý má v této známce charakterizační odlišující způsobilost, je zaměnitelná podoba dána se známkou jinou, charakterizovanou jen jedním z těchto prvků.).

Pokud žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil vizuální a fonetické hledisko a překročil meze správního uvážení při rozboru těchto hledisek, musel Městský soud v Praze odmítnout tuto námitku jako neodůvodněnou. Jak vyplývá z citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního č. j. 8 As 37/2011-154, posouzení zaměnitelnosti ochranné známky podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je věcí výkladu příslušného neurčitěho právního pojmu a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav. Správní uvážení se zde neuplatní.

Žalobce namítal, že běžný spotřebitel při pohledu na přihlašované označení nebude mít za to, že se jedná o „krispies“ ale „papadopoulos krispies“ stejně jako namítané ochranné známky budou pro běžného spotřebitele „choco krispies“, popř. „rice krispies“, když prvek „krispies“ není v střetnutých se ochranných známkách prvkem dominantním. Naopak bude spíše průměrným spotřebitelem vnímán jako název druhu výrobku, a proto jeho výskyt v těchto známkách nemůže vést u běžného spotřebitele k nebezpečí záměny.

S tímto tvrzením žalobce však Městský soud v Praze nemohl souhlasit, naopak se přiklonil k závěru žalovaného. V inkriminované věci skutečně nosným, dominantním prvkem přihlašovaného označení je slovní prvek „KRISPIES“, který je napsán podstatně větším písmem než další slovní prvek „PAPADOPOULOS“. Podobnost porovnávaných označení je nutno spatřovat v hledisku vizuálním a fonetickém právě kvůli přítomnosti prvku „KRISPIES“. Tento slovní prvek byl správními orgány vyhodnocen jako fantazijní, resp. evokující určitou křehkost či křupavost, a mající sám o sobě rozlišovací způsobilost. Tento dominantní prvek ve všech střetnutých se ochranných známkách pak upoutává pozornost spotřebitele natolik, že existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti.

Namítané slovní ochranné známky „CHOCO KRISPIES“ a „RICE KRISPIES“ jsou sice složeny ze dvou slov, která však tvoří jeden celek. V inkriminovaných ochranných známkách slovní prvky CHOCO a RICE jsou výrazy vyjadřující v anglickém jazyce chuť výrobku, tj. čokoládový nebo rýžový. Průměrný spotřebitel i s podprůměrnou znalostí angličtiny je bude vždy vnímat jako pouhý doplněk dominantního slovního prvku KRISPIES. Slovní prvek KRISPIES je v obou namítaných ochranných známkách prvkem dominantním, tvořícím evidentně spojovací prvek známkové řady majitele těchto ochranných známek a tak získává dominantní postavení.

Žalovaný při posuzování podobnosti porovnávaných označení pro účely § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách v souladu s citovanou ustálenou judikaturou Nejvyššího

správného soudu vzal v úvahu rovněž skutečnost, že průměrný spotřebitel nebude u složené ochranné známky za rozlišovací a převládající prvek celkového dojmu vyvolaného touto ochrannou známkou považovat její popisný prvek, ale její prvek fantazijní. V inkriminované věci správně určil jako prvek dominantní slovní prvek „KRISPIES“. Je nutno souhlasit rovněž s názorem žalovaného, že obrazový prvek není natolik výrazný a originální, aby byl schopen sám o sobě zajistit celému kombinovanému označení nutnou rozlišovací způsobilost, resp. aby výrazně ovlivnil celkový dojem přihlašovaného označení.

V inkriminované věci je zcela zřejmá shoda dotčených označení z hlediska sémantického. Pokud jde o hledisko vizuální a fonetické, nelze dospět k závěru, že by dotčená označení byla zcela odlišná, neboť všechna obsahují shodný slovní prvek KRISPIES, a proto nelze vyloučit ani zaměnitelnost z hlediska fonetického a vizuálního.

V inkriminované věci je nutno poukázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. února 2010, č. j. 4 As 4/2010 – 72 týkající se předchozí přihlášky slovní ochranné známky žalobce ve znění „KRISPIES“, v němž expresis verbis Nejvyšší správní soud konstatoval, že slovní prvek „KRISPIES“ je dominantní. Je totiž schopen přednostně upoutat pozornost průměrného spotřebitele a usnadnit mu orientaci. Stěžovateli námitku, že prvek „KRISPIES“ není dominantní, je třeba vnímat v kontextu skutečnosti, že pod stejným označením se nacházejí zaměnitelné výrobky osoby zúčastněné. I pokud by byl prvek „KRISPIES“ fantazijním, nelze pominout fakt, že je užit jako prvek ochranné známky pro zaměnitelné výrobky osoby zúčastněné. Vizuální a fonetická rozličnost označení přitom není natolik výrazná, aby nemohla způsobit jejich zaměnitelnost. Přihlašované označení obsahuje shodný prvek „KRISPIES“, který je způsobilý vzbudit u běžného spotřebitele dojem, že se v případě střetnutí se označení jedná o výrobky téhož výrobce. Všechny uvedené ochranné známky přitom obsahují shodný slovní prvek „KRISPIES“, což odůvodňuje postup podle § 22 odst. 2 zákona o ochranných známkách. Z uvedeného lze dovodit, že tvoří spojovací prvek známkové řady osoby zúčastněné. Stěžovatel přitom nedoložil své tvrzení, že spotřebitel se neseťká se všemi označeními zároveň. Proto je průměrný spotřebitel bude vnímat jako doplněk dominantního slovního prvku „KRISPIES“. Výrazy „CHOCO“ a „RICE“ jsou tedy pouze přídavná jména.

Nebezpečí záměny porovnávaných označení představuje nebezpečí, že široká veřejnost se může domnívat, že dotčené výrobky nebo služby pocházejí od stejného podniku, popř. od podniků hospodářsky propojených. Nebezpečí záměny, pokud jde o obchodní původ výrobků, musí být posouzeno globálně, zejména vzájemná závislost mezi podobností označení a podobností výrobků, na něž se ochranná známka vztahuje. Při posuzování podobností konkrétních výrobků žalovaný zohlednil všechny podstatné faktory, které mohou vystihnout vztah mezi výrobky. K těmto faktorům patří zejména druh, účel a způsob užití a skutečnost, zda jde o výrobky navzájem si konkurující či se navzájem doplňující. V inkriminované věci je nesporné, že v případě porovnávaných označení se jedná o výrobky navzájem si konkurující, resp. navzájem se doplňující, neboť jde o výrobky „suchary, pekařské výrobky“, „výrobky z obilnin, chléb, pečivo a cukrářské výrobky“, resp. „výrobky z obilnin“, přičemž pečivo je jednoznačně pekařským výrobkem a suchary jsou rovněž druhem trvanlivého pečiva, napřed upečeného, pak usušeného.

Městský soud v Praze považuje za důležité v této souvislosti poukázat na rozsudek SDEU ve věci C-334/05 P OHIM v. Shaker di L. Laudato & C. Sas (slovní ochranná známka LIMONCHELO), podle něhož v rámci přezkumu existence nebezpečí záměny ve smyslu čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 40/94 o ochranné známce Společenství nedochází při posouzení

podobnosti mezi dvěma ochrannými známkami k tomu, že se zohlední pouze jedna složka kombinované ochranné známky a srovná se s jinou ochrannou známkou. Naopak je třeba provést srovnání, při kterém budou dotčené ochranné známky posuzovány každá ve svém celku, což nevylučuje, že celkovému dojmu, který kombinovaná ochranná známka vyvolává v paměti relevantní veřejnosti, může za určitých okolností dominovat jedna nebo více jejích složek. V tomto ohledu je možné posoudit podobnost pouze na základě dominantního prvku pouze v případě, že všechny ostatní složky ochranné známky jsou zanedbatelné. (viz body 41–42)

Pokud jde o srovnání kolidujících označení, z judikatury SDEU vyplývá, že celkové posouzení nebezpečí záměny, pokud jde o vizuální, fonetickou a sémantickou podobnost dotčených ochranných známek, musí být založeno na celkovém dojmu, který ochranné známky vyvolávají, s přihlédnutím zejména k jejich rozlišovacím a převládajícím prvkům. Průměrný spotřebitel obvykle vnímá ochrannou známku jako celek a nezkoumá její různé detaily. V jednotlivých částech označení nebyla shledána podobnými, tudíž ani jako celek nemohou u průměrného spotřebitele dotčených výrobků vyvolat ani podobný celkový dojem.

Pro úplnost Městský soud v Praze poukazuje na rozsudek SDEU ve věci C-39/97 Canon Kabushiki Kaisha, podle něhož globální posuzování pravděpodobnosti záměny implikuje jistou vzájemnou závislost mezi relevantními faktory, přičemž „nižší stupeň podobnosti mezi výrobky nebo službami lze vyvážit vyšším stupněm podobnosti mezi známkami, a naopak“. V inkriminované věci existuje shodnost či podobnost výrobků a služeb, nicméně tzv. kompenzační zásadu nelze aplikovat na posuzovaný případ, neboť porovnávaná označení si nejsou podobná, a proto je nelze označit za zaměnitelná pouze proto, že se vztahují ke shodným nebo podobným výrobkům.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. října 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simoa Štěpinová